

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 17-11-6496 דוד נ' דיסקרט בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט בדימוס הרווי גרובס

תובעת רויטל דוד

נגד

נתבעת דיסקרט בע"מ

פסק דין

1
2 זו תביעה לפיצוי כספי עקב סעיף 3(א) לחוק התקשורת (בזק ושירותים) תשמ"ב – 1982 להלן:
3 "החוק".

4
5 הנתבעת שלחה לתובעת 5 הודעות פרסום בין המועדים 31.8.17 – 28.9.17.

6
7 התובעת עותרת לסכום של 1,000 ₪ בגין כל הודעה. התובעת הסבירה לביהמ"ש שהיא מטפלת באמה
8 החולה ולכן כל הודעה אצלה הייתה מטרד אמתי ומשמעותי לכן היא עותרת לסכום המרבי לפי החוק
9 בגין כל פרסומת.

10
11 בית המשפט דן בתיק זה ביום 15.1.18 כאשר הנתבעת אז לא התייצבה ולא הגישה כתב הגנה.

12
13 על פי בקשת הנתבעת פסק הדין בוטל וספק רב אם הנתבעת אכן קיבלה זימון למשפט, לכן הדין
14 התחדש בפני. בינתיים הוגש כתב הגנה והנתבעת מסתמכת על הסייג בסעיף 30 (א) (ג) לחוק שלפיו
15 היא הייתה רשאית לשלוח את דברי הפרסומת גם אם אין הסכמה בכתב של התובעת.

16
17 לטענת הנתבעת התובעת רכשה ממנה מספר פריטים בחנות ובעת הרכישה הצטרפה למועדון הלקוחות
18 ומשום כך מסרה את פרטיה לנתבעת. כמו כן על פי סעיף 30 (א) (ג) דבר הפרסום מתייחס למוצר או
19 שרות מסוג דומה למוצר או שרות שהתובעת קיבלה בעת שביקרה בחנות.

20
21 נציגת הנתבעת גב' אורנה גבאי טענה בפני ביהמ"ש שהדרך היחידה שהתובעת הופיעה ברשימת הפצה
22 של הנתבעת היא בכך שהייתה בחנות, ביצעה רכישות ובעת הרכישה מסרה את פרטיה במסגרת
23 הצטרפות למועדון. אין דרך אחרת שהנתבעת יכולה להגיע לתובעת. בהקשר זה גב' אורנה גבאי לא

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 17-11-6496 דוד נ' דיסקרט בע"מ

תיק חיצוני:

1 הייתה יכולה לספק לביהמ"ש מועדים או פרטים על הרכישה. לא זו בלבד אלא רואים בצורה חד
2 משמעית מההודעות שיש הוראה כיצד להסיר. לכן לתובעת הייתה יכולת בהודעה הראשונה להפסיק
3 את המשך מסירת ההודעות.

4
5 עמדת התובעת הייתה שיתכן שאכן רכשה בחנות, אם כי לא זוכרת פרטים. לא זוכרת שהיא הצטרפה
6 למועדון וביקשה שהנתבעת תוכיח את טענותיה תוך שתציג כרטיס מועדון או הוכחה אחרת. התובעת
7 ברוב הגינותה מסרה לביהמ"ש שהיא לא מתמצאת בשימוש בטלפון סלולרי ועל אף שצוין בהודעה
8 הראשונה שניתן להסיר את המשך היא לא ידעה איך להתמודד עם זה עד שמישהו הסביר לה.

9
10 לאחר ששקלתי את טענות הצדדים החלטתי לקבל את התביעה באופן חלקי ולהלן הנימוקים לכך:

11
12 1. אין מחלוקת על כך שנשלחו אל התובעת 5 הודעות מטעם הנתבעת.

13
14 2. עיון בהודעות מגלה שצוין בצורה חד משמעית כיצד להסיר המשך ההודעות. אם התובעת
15 הייתה עושה זאת בעת שקיבלה את הפרסום הראשון היא לא הייתה מקבלת עוד הודעות.

16
17 3. מקובלת עלי עמדת הנתבעת שהתובעת אכן רכשה אצלה סחורה ואכן הצטרפה למועדון
18 הלקוחות, יחד עם זאת אין בפניי פרטים כלשהם לגבי מועד האירוע. לכן אין תשתית עובדתית
19 מספקת לקבוע שהנתבעת נופלת בתוך הסייג בסעיף 30 (א) (ג) לחוק.

20
21 4. מסקנת ביהמ"ש היא שנשלחה הודעה לתובעת ללא הסכמתה והאירוע לא נופל במסגרת
22 הסייג בסעיף 30 (א) (ג).

23
24 5. התובעת לא ידעה להפעיל את מכשיר הסלולרי שלה וזו הסיבה היחידה שהיא המשיכה לקבל
25 את יתר ההודעות. בנסיבות אלו, אין לחייב את הנתבעת בגין 4 הודעות הנוספות.

26
27 6. בהתאם לכך, נראה לי הגיוני וצודק לחייב את הנתבעת בגין ההודעה הראשונה בלבד.
28 בבואו של ביהמ"ש להחליט על סכום הפיצוי עליו לקחת בחשבון את מכלול הנסיבות. לא
29 מצאתי שההודעות גרמו למטרד מיוחד לתובעת ואין לכן מקום לחייב את הנתבעת בסכום
30 המרבי, על פי החוק, אלא סכום מופחת.

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 17-11-6496 דוד נ' דיסקרט בע"מ

תיק חיצוני:

1

2 אשר על כן, אני מחייב הנתבעת לשלם לתובעת סך של 500 ₪ והוצאות הדיונים סך 750 ₪.

3 הסכומים ישולמו תוך 30 יום מהיום ואם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית על פי חוק החל

4 מיום הגשת התביעה ועד התשלום המלא בפועל.

5

6

7 ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ח, 09 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

8

דיון זילק

הרווי גרובס, שופט בדימוס

9

10

11

12

